

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.376 van 13 januari 2003
in de zaak A. 116.040/XIV-8309.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. DE PRETER,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Keizerslaan 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Wit-Russische nationaliteit, op 21 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 16 november 2001 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DE PRETER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat G. COOLSAET die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegrondheid van het beroep.

1.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert, genomen uit de schending van artikel 57/12, derde lid, en van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook uit de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing stelt dat het beroep ongegrond is, terwijl de bestreden beslissing werd genomen, in toepassing van artikel 57/12, derde lid, door de voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer, zodat deze diende te oordelen, ofwel dat het beroep onontvankelijk is, ofwel dat het kennelijk ongegrond is, ofwel dat de zaak dient te worden doorgezonden naar een kamer met drie rechters, en doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing werd genomen, in toepassing van artikel 57/12, derde lid, door voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer na een nieuw onderzoek van de asielaanvraag, en niet na een beoordeling van het beroepschrift, terwijl de voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer enkel vermag om het beroepschrift als alleenzetelend lid te behandelen indien hij van mening was dat het beroep kennelijk ongegrond was, en hij in redelijkheid niet tot die beslissing kon komen, minstens niet motiveert waarom hij tot die beslissing komt;

1.2.1. Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid, van voormelde wet van 15 december 1980 niet voorschrijft dat in het dispositief van de eindbeslissing desgevallend uitdrukkelijk moet worden vermeld dat het beroep kennelijk ongegrond is; dat bij beschikking van 7 juni 2001 de voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen besliste het beroep van verzoeker zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat dit beroep hem na inzage van het verzoekschrift kennelijk ongegrond voorkwam; dat door zelf als alleenrechtsprekend lid over het beroep van verzoeker uitspraak te doen en de behandeling ervan derhalve niet naar een drieledige kamer te verwijzen, de voorzitter impliciet maar zeker te kennen heeft gegeven dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en het beroep inderdaad als kennelijk ongegrond moet worden aangemerkt; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

1.2.2. Overwegende dat een beroep kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld, maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat, wanneer een beroep door een alleenrechtsprekend lid wordt behandeld, niet vereist is dat deze zich beperkt tot de weigeringsmotieven van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het daaromtrent in het beroepschrift ontwikkeld verweer, maar de aanvraag door hem op volledig nieuwe gronden mag worden verworpen; dat, in tegenstelling tot wat wordt

beweerd, duidelijk wordt aangegeven waarom de uitleg van verzoeker manifest niet tot een andere beslissing in beroep kon leiden -met andere woorden waarom het beroep kennelijk ongegrond was-, met name omdat -zoals omstandig toegelicht- was gebleken dat hij “de incidenten waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest in een verkeerde context plaatst”; dat de redengeving van de aangevochten beslissing nergens doet blijken dat omtrent het lot van verzoekers beroep enige twijfel of betwisting mogelijk was; dat de voorzitter zijn appreciatiebevoegdheid niet te buiten is gegaan toen hij in het licht van de door hem gedane vaststellingen het beroep van verzoeker als kennelijk ongegrond afwees; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
dertien januari tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.